

GELENEK/DEĞİŞİM VE KIBRIS'TA TÜRK KİMLİĞİ

Ruhi ERSOY*

Özet: Bu yazıda, gelenek kavramının tanımı, mahiyeti, toplumla dayalı uğradığı gelişim, "değişim", dönüşüm süreçleri ve yeni terkiplerin oluşumundaki işlevleri üzerinde durulup; Türk Kültürü örneklemeinden hareketle, geleneğin sürekliliği ve çağın şartlarına göre nasıl terkipler oluşturabilme yeteneğine sahip olduğu gerçeği de göz önünde tutularak ve Kıbrıs'ta asırlardır varlığını sürdüren, kaynağını erken dönem Türk Kültürü'nün Anadolu Coğrafyası tecrübesi üzerinden Kıbrıs adasına taşıyan geleneklerin adada var oluşundan ve yeniden kendi dinamiklerini oluşturma sürecinden bahsedilecektir. Böylece geleneğin sürekliliği, Türk Kültürü'nün Kıbrıs özelinde gösterdiği süreç üzerinden incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Gelenek, Değişim, Türk Kimliği, Terkip, Kıbrıs,

Tradition/Changing and Turkish Identity in Cyprus

Abstract: This article will focused on the description of the term "tradition," on its true nature, on its processes of improving-changing-converting which are parallel to its society and its functions in forming the new compositions. In the main part of the article, through sampling Turkish Culture, the continuity of tradition will also be considered, the reality of its having the ability to form new compositions according to the conditions of its time. Traditions which have been available for centuries in Cyprus will be discussed, by getting their source from the early times of the experiences of Anatolian Culture and the process of forming their own dynamics again and again. Therefore, I will make determinations about the continuity of tradition and the ability of Turkish Culture to make the area, special to Cyprus, a motherland by maintaining the tradition as both being a government and social dynamics

Key words: tradition, cultural shift, Turkish Identity, synthesis, Cyprus

Gelenek kavramı, her sosyal bilim disiplininin kendi bağlamında tanımına başvurduğu çok boyutlu bir kavramdır ve her sosyal bilim uzmanı bu kavram aracılığı ile kendi alanıyla ilgili gelenekler üzerine değerlendirmeler yapar. Antropolog Benedict geleneğin bu önemli özelliğine dikkat çekerek şunları söyler: "Gelenekler, toplum kuramcılarının onlarsız hiçbir şey göremeyecekleri

* Yrd. Doç. Dr., Gaziantep Üniversitesi.

gözlükleridir.”(Benedict 1989: 9). Şimdi de çok yönlü özellik taşıyan gelenek kavramıyla ilgili muhtelif tanım ve değerlendirmelere bir göz atalım.

Türk Dil Kurumu sözlüğünde gelenek, bir toplumda, eskiden kalmış olmalarından dolayı saygın tutularak kuşaktan kuşağa aktarılan bilgi, töre, davranış, alışkanlık ve kültürel unsurları ifade eder. (TDK 1988: 534) Nitekim kavramın İngilizce karşılığı olan “tradition” da nakledilme ile alakalıdır. Roma kanunlarında özel mülkiyet sahipliğinin bir başkasına aktarılmasının bir biçimi olarak kullanılan Tradition¹, geçiş yoluyla devamlılık ve tekrarı ifade eden, yazılı ve sözlü olarak tevâris yoluyla nesilden nesile aktarılan ve toplumda kabul gören yönelimleri ifade etmekte olup (Shils 1981: 16-17), geçmişten geleceğe doğru dinamik bir akışkanlığa sahip olma özelliğinden dolayı, şimdi ile gelecek arasındaki evre olarak da kabul edilmektedir (Sztampka 1993: 56-57).

Gelenekler çıkış noktasında bireysel karakterli olsalar da nakledilme yoluyla toplumsal olma kapasitesine ulaşabilmektedirler. Nakledilme süreçlerinde ise, geçmişten geleceğe doğru akıp giden dinamik zaman içinde toplumsal tecrübelerden oluşan birikimle, toplumların bugününü ve yarınını şekillendirirken; aynı zamanda, temsil ettikleri toplumlar için bütünleştirici, öteki için de farklılaştırıcı bir işleve sahip olurlar. Gelenekler toplumsal yapıların farklılığını ve ait olduğu toplumların yaşam biçimini anlamayı sağladıklarından veya büyük ölçüde yardımcı olduklarından dolayı halkbilimciler için de önemli bir yol haritasıdır.

Gelenek ve kültür kavramları, günlük hayatta her ne kadar birbirinin yerine kullanılabilen kavramlar olsalar da, bunlar bilim dilinde ayrı ayrı kavramlardır. Bu ayrıma burada kısaca temas etmek gerekir. Kültür, en genel tanımıyla, bir toplumu diğerlerinden ayırt eden, maddî ve manevî unsurların tamamını içine alan ve toplumu oluşturan bireylerin çoğunluğu tarafından kabul gören hayat tarzı (Turhan 1994: 45) diye tanımlanır. Gelenek ise, kültürün şartladığı davranış kalıpları olarak ifade edilir ve herhangi bir topluma ait kültürün anlaşılmasını sağlayan ve o toplumun kültürünün şartladığı davranışların anlaşılmasını mümkün kılan vasıtalar gibi değerlendirilir (Erdentuğ 1977: 12).

Öte yandan gelenek ve kültür arasındaki ilişkide, gelenek; sanat, din, siyaset ve hukuk gibi bütün kültürel alanları içine alan, kültürü meydana getiren parçaları birleştiren bir unsur olarak işlev görür (Valliere 1987: 1). Bir başka ifade ile gelenek, toplumsal yapı ve davranışlardaki kültürel simgelerin bir araya gelmesiyle şekillenen; kültürel unsurların yayılmasını, genişlemesini sağlayan bir olgudur (Eisenstadt 1973: 120). Kültür ise, maddesi ve üslubu ile hayatın bütünüdür.

¹ İntikal etmeyle alakalı olan “Traditio”nun çoğulu “traditum”, tekili “Traditia”dır. Kavram, Anthony Giddens’e göre “Tradere” den gelmektedir. bk. GIDDENS, Anthony; *Elimizden Kaçıp Giden Dünya*, Çev. Osman Akinhay, İstanbul: Alfa Yay., 2000, s. 53.

Kültürel kimlik bu bütünün, gelenek, görenek ve eğitim yoluyla kişiye kazandırdığı şurdur (Köseoğlu 1996:31).

Toplumda mevcut maddî ve manevî kültür unsurlarının tamamı aynı zamanda bünyesinde bir gelenek oluşturma gücü taşır (Shils 1891: 12–16). Bu gücün toplumda oluşturduğu gelenek de, temsil ettiği ve bünyesinde bulunduğu toplumun bireylerine, olaylar karşısında, her defasında yeni arayışlar, yeni çözümler arama yerine, nasıl davranmaları gerektiğini belirten bir kılavuz olur (Tatar 2000: 200).

Hiç şüphesiz toplumsal hafızalar uzun bir sürecin neticesinde oluşur ve bu oluşum esnasında temel kalıplar, geçmişten şimdi aracılığıyla geleceğe, geniş bir toplumsal kabul ve katılımı; ritüeller, semboller, norm ve değerlerden meydana gelen toplumsal pratiklerin oluşturduğu birikim vasıtasıyla yeni kuşaklara aktarılır (Marshall 1999: 258–259).

Toplumlarda kuşaktan kuşağa yapılan gelenek aktarımları sırasında toplumsal olma kapasitesine ulaşamayan ve tekrar yoluyla sürdürülebilirliği sağlanamayan davranışlar, dualar, aklı hükümler, bilimsel öneriler, bireysel düşünceler, gelenek hükmü taşımazlar (Shils 1981: 30).

Öte yandan geleneğin birikimiyle oluşan kültür ve onun dünya görüşü, anlamlar sistemi, hayat öncelikleri, değer sıralamaları, anlayış ve duyuş biçimleri bakımından bir başka kültürün aynısı olamayacağı gibi, kültürler arasında ortak olan insanî değerlerin gerçekleştiriliş biçimleri ve dolayısıyla hayatın kazanacağı üslup da birbirinin aynı olamaz. Bu durum, her kültürün aynı zamanda özgün bir kimlik olduğunun ifadesidir (Köseoğlu 1996: 92).

Söz konusu durumu, gelenek hükmü taşıyan ve kültürde sürekliliği yeni terkiplerle sağlama yeteneğine sahip Türk kültüründen bazı örneklerle desteklemek mümkündür:

Türk kültürünün gelişim sürecine bakıldığında, bu sürecin erken dönem Türk tarihinden günümüze sürekli gelişim ve değişime açık bir yapıda olduğu görülür. Türk kültürü, yarı yerleşik esnek devlet anlayışının hakim olduğu dönemle, yerleşik esnek devlet anlayışının hakim olduğu dönem aralığında, çevre kültürleri potasına dahil etmiş ve kendi bünyesinde yeni terkipler oluşturabilmiştir.

Bu konuda kültür tarihçisi Bahaeddin Ögel, Orta Asya'nın ilk ve büyük devletleri olan Hun ve Göktürkler'in birer imparatorluk olduklarını, bünyelerinde doğal olarak değişik kavimlerin bulunduğunu; ama, bu iki imparatorluğun Orta Asya'da müşterek bir kültür yaratabildiği ve bu kültürel yaratma sürecinin diğer Türk kavimlerinde de devam etmiş olduğu tespitinde bulunmuştur (Ögel 1984: 43).

Ögel, "Hun Devleti'nin siyasi vahdeti, bir yandan Orta Asya'daki kültür birliğini sağlarken, diğer taraftan da, dış temaslar sayesinde, kendi topraklarındaki insanların

GELENEK/DEĞİŞİM VE KIBRIS'TA TÜRK KİMLİĞİ

günlük hayatlarına ve zevklerine dışarıdan yeni gelen zevkleri de katmaktaydı” ifadeleriyle, yeni terkipleri milli üslûba dönüştürme tecrübesinin Türk kültürünün erken dönemlerinden kaynaklı bir tecrübe olduğunu ifade etmektedir (Ögel1984:43,44).

“Dedem Korkut’tan Ozan Barışa Dönüşüm” adlı incelemesinde Dursun Yıldırım bu tespiti destekleyen ve kültürde sürekliliğin çok erken dönemden modern zamana gelişim, değişim ve terkip oluşturma süreçlerini ele alır (Yıldırım1999); Umay Günay,

“Cumhuriyet Terkibi ve Barış Manço” (Günay 1999: 237-239) makalesinde “Türk devlet geleneğindeki süreklilikle devrin şartlarına uygun sanat anlayışı arasındaki paralellikten hareketle, beş bin yıllık devlet geleneği nasıl bir terkip oluşturarak modern cumhuriyeti kurduysa, ozanlık geleneği de buna paralel kendi dinamiğini oluşturup çağın ter kibini Barış Manço şahsında oluşturmuştur.”

yaklaşımı için kültürde sürekliliğin, gelişimin, değişimin ve oluşan yeni ter kibin açıklamasını yapmıştır.

Belirtilen son iki yaklaşımdan hareketle geleneğin, geçmişi anlatan tarihî bir vakıa olmaktan çıkartılıp toplumların geçmişini, halini ve geleceğini tanımlayan bir “kimlik” belirleyicisi olarak algılanması gerektiğini ve köklü kültürlere ait geleneklerin komşu kültürel unsurlarla etkileşerek temsil ettikleri toplumların, kendi farklılıklarını yeni terkiplerle ortaya koyma gücüne sahip olduğunu görebilmekteyiz.

Türk kültürünün tarihî tecrübeleri bu hususa dair en canlı örneklerdir. Türk kültürü, coğrafyayı vatanlaştırabilme ve vatanla göç edebilme (Yıldırım 1998: 134-144) yeteneğine sahip olduğunu, tarihî coğrafyasıyla ispat edebilmiş bir kültürdür. Çağdaş Türkiye Cumhuriyeti’ni yeni terkipler ışığında kuran Türk kültürü, coğrafya olarak Misak-ı Millî ile sınırlı coğrafya üzerinde siyasi sınırları çekmiş olsa da kültür sınırları yine üç kıtada milyonlarca kilometrede varlığını korumaktadır. Bugün bu olağanüstü tarihi yeteneği ile o, zamanının küresel gücü olma özelliğini göstermiş bir müktesebata sahiptir.

Bu bağlamda, Türk kültürünün en canlı varlığını gösterdiği coğrafyalardan birisi de Kıbrıs adası olmuştur. II. Selim zamanında adanın Türk nüfuzuna girmesi ve yerleşmesinin sembolü, sadece adaya yapılan imaret ve ibadethaneler olmamıştır. Aynı zamanda adanın manevi bir halatla ana yurda bağlanmasının sembolü olarak da, Edirne Selimiye camisi Kıbrıs’ın fetih nişanesi olarak yaptırılmıştır.

Coğrafyanın vatanlaşmasının sembolik atılımlarına eş zamanlı bir süreçte Kıbrıs adası, aynı zamanda Türk kültür tecrübesinin de taşındığı bir ada olmuştur. Türk kültür tecrübesinin de nasıl ki Uzak Asya’dan Anadolu’ya, hakim olduğu

coğrafyaları yaşam tarzıyla vatanlaştırarak gelmişse, Kıbrıs adasına da aynı heyecanı ve yaratıcılığı taşımıştır.

Bu geliş dönmemek üzere olan bir geliştiri; anaları, bacıları, kadınlarıyla kültürün asıl taşıyıcısı ana dilleri Türkçe'nin asıl mimarlarıyla (Karaağaç 2002:114), yaşam tarzlarıyla adayı vatanlaştırmak üzere gelen bir geliştiri.

Adada Türkler ve dolayısıyla, Türklerin yaşam tarzının yönlendiricisi olan gelenek ve görenekleri, asırlar süren varlık mücadelesinde çok çeşitli badireler atlattır. Söz konusu bu badirelerden birisi de, 1974'te yaşanan acılı olaylar olup, anayurdun müdahalesiyle atlatılmış ve adadaki Türk varlığı, kendi dinamikleri üzerinde devletleşme sürecine girmiştir.

Türk kültürünün coğrafyayı vatanlaştırmasının göstergesi olan vatan toprağının kutsallaştırılması, şehit kanlarıyla sulanması, kahramanların etrafında efsanelerin (Sakaoğlu 1992:104-108) ve ağıtların oluşması, ulusal varlık mücadelesinin verildiği dönemde destanlarından güç alınması gibi kültür pratikleri üzerinden resmi devlet organizasyonuna dönüşüm koşulları adada 1974 mücadelesinde fazlasıyla görülmüştür (Paksoy 2005:17-23).

Bu sözel metin oluşumu yanı sıra savaş yılları içinde yazılı edebiyatta da şiirler, gazeller, rubailer ve muhtelif nazım ve nesirlerle de Kıbrıs Türk kimliği bir kez daha işlenmiştir. Arif Nihat ASYA'nın Kıbrıs coğrafyası ve Türk kültürü ile ilgili 268 rubaisi vardır (Argunşah 2006: 166).

Barışta, savaşta ve günlük hayatta; destan ve efsaneler yaratmasıyla Türk kültürü her bağlamda bu coğrafyada varlık göstermiş ve adanın Türk kimliğini pekiştirmiştir. Kıbrıs adasının mezarlıklarından imaret ve ibadethanelerine kadar, Türk kimliğinin somutlaşmış göstergeleri olmalarının yanı sıra bu toplantıda sunulacak olan her bir bildiride de görüleceği üzere doğumdan ölüme hayatın geçiş dönemi pratiklerinden, sözlü anlatılara kadar uzanan geniş bir yelpazede somut olmayan kültürel kimliği oluşturmaktadır.

Somut ve somut olmayan kültürel kodlar, sadece miras değil; başka kültürler için bir deniz feneri iken, bu kodlara sahip olan kültür için pusula işlevi görür.

Dünyadaki kültürler üretim tarzlarına göre kültür kodlarını oluşturmuş, toprağa dayalı üretim yapılan çağlardaki ulaşım ve iletişim şartları ile sanayileşme süreci ve günümüzün elektronik kültür ortamına dayalı üretim tarzı ulaşım ve iletişim vasıtalarını değiştirmiş ve böylece coğrafya olarak birbirine uzak olan kültürler arasındaki mesafe ortadan kalkmış, kültürel etkileşim ve iletişim hızlanmıştır.

Dünyadaki bu gelişmelerden Kıbrıs Türk kimliği de payına düşeni almıştır (Aça 2004:58-87). Küreselleşmenin dünyadaki kültürleri, hakim kültüre dönüştürme

çabası etkilerini adadaki Türk kimliği özelinde uyguladığı taktiklerle daha da derinleştirmiştir.

Siyasal anlamda adada Türk kimliğinin bağımsız bir devlet olarak varlığından rahatsızlık duyan güçler, KKTC'yi yok saymanın yolunun devletin dayandığı kimliği tahrip etmekten, onu yozlaştırmaktan geçtiği bilgi ve tecrübesine sahip olduklarından dolayı adada çeşitli stratejiler uygulamışlardır.²

² Toplamın Yarıısı (T ½ Testi) Teorisi

100 adet fare, cinsiyet ayrımı yapılmadan bir tel kafes içerisine konur. Kafes 10 metre yükseklikteki içi su dolu bir yüzme havuzunun dalma köprüsünün uç kenarına yerleştirilir. Farelere, su ve yiyecek eksiksiz ve düzenli aralıklarla verilir.

İlk 10 gün kafesin kapağı açık bırakılır. Farelere, çok meraklı hayvanlar olduğundan devamlı surette açık kafes kapağından etrafta keşif yaparlar. Bu yükseklikten suya atılmanın “ölümle” sonuçlanacağını saptar ve hafızalarına kaydederler. Ayrıca, katiyetle aşağıya yani suya atılmazlar.

10 gün boyunca bu sistematik içerisinde uygulama devam eder. 10. günün sonunda şartlar değiştirilir:

1- Kafesin kapağı kapatılır ve siyah bir bezle kafes tamamen örtülür. Böylece, karanlık bir ortam yaratılır.

2- Su ve yiyecek düzensizleştirilerek, yani bazen çok bazen az verilerek yaşamsal problemler yaratılır.

3- Değişik aralıklarla kafese bir hoparlörle ‘tehditkar kedi sesleri’ verilir.

Bu uygulama, 15 gün devam ettirilir. 15 gün sonra kafesin örtüsü kaldırılır ve fareler 2 saat “normalleşmeye” bırakılır. 2 saatten sonra kafesin kapağı açılır ve deneyin sonunda iki sonuç fonksiyonu ortaya çıkar:

1. Farelerin yarısından azı, önce “uyum sorunu” yaşar; ancak bir süre sonra “yeni” duruma uyum sağlamaya başlarlar.

2. Farelerin diğer yarısı, hatta daha fazlası hiç tereddüt etmeden süratle kapaktan dışarıya fırlar ve intihar ederler.

Bu deney hiç şaşmaz. Kaç defa tekrarlanırsa tekrarlanırsın, hep aynı netice alınır. Farelerin en az yüzde 50'sinden fazlası, kapaktan dışarıya fırlamanın ölümle sonuçlanacağını bilmelerine rağmen dışarıya fırlarlar. Buna “*İntihar Sendromu*”da denilmektedir.

Peki fareler bu tür bir davranışa neden girerler?

Profesörün deyişine göre: “*Çünkü psikolojileri bozulmuştur. Ne yaptıklarını bilmemekte; hafızaları silinmiş, neticeyi de düşünmemekte ve umursamamaktadırlar. Kurtuluş vadeden ne olursa olsun, ona doğru gözleri kapalı hiç düşünmeden öne atılmaktadırlar*”. Başka bir ifade ile algıların sınırlarının kalktığı bu durumda “kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı” hissine kapılan, ölümle yaşam arasındaki nirengi noktalarını tümüyle yitirmiş olan denekler, intiharı bir kurtuluş olarak görmekte ve hiç tereddüt etmeden ölüme atılmaktadırlar.

T ½ Testi'nin insanlar, daha geniş bir açılımla, toplumlar üzerinde uygulanmasının ise daha karmaşık sorunlara ve sonuçlara yol açtığı görülür.

Yukarıda incelenen şartlar görece bir şekilde, kurgulanmış bir sistematik içerisinde, Orta Doğu, Türkiye ve KKTC halkı üzerinde “başarıyla” uygulanmaktadır. Düpedüz bir

Söz konusu bu güçler, küreselleşme hedefi doğrultusunda, karşılıklarına çıkan ve sağlam bir ulusal kimlik gösteren her siyasal organizmayı değişik taktiklerle yok etmeye çalışmaktadırlar. Yine bu güçler geleneğin gücünün farkında olarak, küreselleşme ideolojisine bağlı bir homojen kültür oluşturma idealiyle uyguladıkları politikaların temelini, gelecekte dünyaya hakim olabilecek “geleneği” oluşturma düşüncesini koymuşlardır. Bu nihai hedefe ulaşmak için küreselleşme, “hali efsaneleştirmekte, istikbali ise halin mevcut seyrinin devamlılığına bağlı olarak yüceltmektedir.”

“Efsaneleşmiş halin, küreselleşme gövdesinde serpilmiş bulunan bazı dallar vardır. Özellikle kültürel homojenlik, zaman ve mekânın yok olması, yeni dünya düzeni... Burada ihmal edilen husus ağacın köklerindeki zayıflıktır. Derinlere kök salamamış olan ağacın köklerinin söz konusu gövdeyi ve dalları besleyemeyeceğini, hattı zâtında gövdenin niteliğinin de

“bilinç kontrolü” olmasa da, ortaya çıkan ve çıkacak olan sonuçlar, Orta Doğu ve Türk toplumları üzerinde psikolojik bir savaş yürütüldüğünü gözler önüne sermektedir.

Yürütülen bu savaş, örtülü bir biçimde farklı alanlardan topluma nüfuz ettirilen, hatta doğrudan damardan enjekte edilen “arada kalmışlık” paranoyasının yaratılmasında ne yazık ki özellikle son dönemlerde- oldukça başarılı olmuştur.

Bu örtülü savaşta oluşturulan şartlar, sözü edilen “arada kalmışlık” hissini, doğal bir süreç gibi yansıtmış ve bu koşullar üzerinde kurulan döngü ile “intihar sendromu”na gidilen yol haritası çizilmiştir. Bu noktada oluşturulan şartlar şu şekilde oluşmuştur:

1. Kapalı Kafes: Hapis olma hissi, ilişkilerin kesilmesi tehdidi, (kapalı mekan) izolasyon, yalnız kalma korkusu...
2. Su Problemi: Bazen var bazen yok veya her bireye yetecek kadar değil (IMF)...
3. Yiyecek Problemi: Bazen var bazen yok veya her bireye yetecek kadar değil (IMF)...
4. Kedi Tehdidi: Süleymaniye’de kafalara torba geçirilmesi, yani “güç bizde, siz zayıfsınız, sizi mahvedeceğiz, yok olacaksınız. Bakın! sizi de Irak gibi yaparız...”
5. Ambargolar: Küçük düşürücü uygulamalar, ekonomik izolasyon, (Batı’nın Türkiye’ye uyguladığı 1974 ambargosu) yok sayılma, tanınmama (KKTC örneği) ve vize uygulamaları...
6. Kafes Kapağının Açılışı: Bunalımdan çıkış yolu, tek çare ABD’nin söylediklerini yapmak, Annan Planı’nı kabul etmek ve/veya tek kurtuluş yolu AB’ye giriş vs...

T ½ Testi’nin genelde Orta Doğu halkları (Irak – Filistin gibi) özeldir ise, Türkiye ve KKTC üzerindeki uygulama şekli ve sayılan şartlar, son dönem Kıbrıs ve AB konularında açıkça görülmektedir. tarafından bulandırılan, hatta işgal edilen zihinleri uygulanmakta olan psikolojik savaşın zeminini oluşturmaktadır. Yani KKTC halkı üzerinde olduğu gibi, oluşturulan “araf” (Cennet ile Cehennem arasında sıkışmak) duygusu ile sıkıştırılarak ikileme düşürülen bireylere, “*Bu trene atla kurtul*’, *bu kamburdan kurtul*’, veya *‘AB’ye gir kurtul*” mesajları örtülü ya da açık bir şekilde verilmektedir. Başka bir ifade ile T ½ Testi, dar anlamda “birey” genel anlamda “toplum” üzerinde sıcak savaştan çok daha yüksek tahrip gücü olan psikolojik savaşın silahlı olarak batı tarafından Türkiye’ye karşı kullanılmaktadır. (Kantarci 2005:244-251)

GELENEK/DEĞİŞİM VE KIBRIS'TA TÜRK KİMLİĞİ

dallarının da sanal âlemin efsaneleri olarak, ortak tarihî geçmişe sahip olamaması dolayısıyla, köklü gelenekler karşısında zafiyet göstermelerini beklemek yanlış olmayacaktır” (Tatar, 2003: 48).

Bu gerçekten hareketle, köklü ve güçlü bir tecrübeye sahip Kıbrıs Türk kültürü hiç şüphesiz kendi dinamikleri üzerinde tarihi akışını sürdürecektir.

Kaynaklar

- AÇA, Mehmet, (2004), “Küreselleşmecilerin “Ulus Devlet”lere Son Verme ve Ulusal Kimlikleri Yok Etme Girişimleri” *Küreselleşen Dünya ve Türk Kimliği*, İstanbul: Toplumsal Dönüşüm Yayınları.
- ARGUNŞAH, Mustafa, (2006), *Dil Yarası*, Kayseri: Türk Ocakları Kayseri Şubesi Yayınları.
- BENEDICT, Ruth, (1989), *Patterns of Culture*, Bosyon: Houghton Mifflin Company.
- EISENSTADT, S.N.,(1973), *Tradition, Change and Modernity*, Wiley, New York
- ERDENTUĞ, Nermin, (1977), *Sosyal Adet ve Gelenekler*, Ankara: Kültür Bak. Yay.
- GÜNAY, Umay, (1999), “Cumhuriyet Terkibi ve Barış Manço”, *Türkiye’de Aşık Tarzı Şiir Geleneği ve Rüya Motifi*, Ankara: Akçağ Yay.
- KANTARCI, Şenol, (2005), *Kıbrıs Laboratuvarı*, İstanbul: Aktüel Yay.
- KARAĞAÇ, Günay, (2002), *Dil,Tarih ve İnsan*, Ankara: Akçağ Yay.
- MARSHALL, Gordon, (1999), *Sosyoloji Sözlüğü*, (Çev. Osman Akınhay – Derya Kömürcü), Ankara: Bilim ve Sanat Yay.
- ÖGEL, Bahaeddin, (1984), *İslamiyetten Önceki Türk Kültür Tarihi*, Ankara.
- ÖZBEK, Meral, (1991), *Popüler Kültür ve Orhan Gencebay Arabeski*, İstanbul: İletişim Yay.
- PAKSOY, Hasan B., (2005), *Etnik ve Toplumsal Kimlikler Nasıl Oluşur?*, (Çev.Osman Karatay), Çorum: Karam Yay.
- SAKAOĞLU, Saim, (1992), “1974 Kıbrıs Harekatıyla İlgili Efsaneler”, *Efsane Araştırmaları*, Konya.
- SHILS, Edward, (1981), *Tradition*, Chicago: The University of Chicago Press.
- SZTAMPKA, Piotry , (1993), *The Sociology of Social Change*, Blackwell.
- TATAR, Taner, (2003), “Küreselleşme ve Kültür”, *Tabula Rasa, Isparta: Tuğra Matbaası*.
-, (2000), “Gelenek ve Gelecek”, *Sosyoloji Konferansları*, İstanbul: Yirmialtıncı Kitap.

Ruhi ERSOY

TDK, (1988), **Türkçe Sözlük**, Ankara: TDK Yay.

TURHAN, Mümtaz, (1994), **Kültür Değişmeleri**, 2. baskı, İstanbul: MÜİFV Yay.

VALLIERE, Paul, “*Tradition*”, **The Encyclopedia of Religion**, (Ed. Mircea Eliade), Vol. XV., Macmillan Pub.,

YILDIRIM, Dursun, (1998),”Coğrafyadan Vatana Geçiş ve Vatan ile Göçediş Problemi”,
Türk Bitiği Ankara: Akçağ Yay.

....., (1999), “Dede Korkut’tan Ozan Barış’a Dönüşüm”, **Türk Dili**, s. 570, Haziran.